



VANAF 7 FEBRUARI 2013 IN DE FILMTHEATERS

IO e TE (Ik en Jij)

De langverwachte verfilming van de bestseller *Ik en Jij* van Niccolò Ammaniti door Bernardo Bertolucci, de befaamde regisseur van o.a. *Novecento*, *Last Tango in Paris* en *The Last Emperor* (winnaar Academy Award®).

Verloren ziel Lorenzo wil het liefst met rust gelaten worden. Om aan een verplichting te ontkomen, verzint hij een handige leugen waardoor hij een hele week alleen in Rome kan zijn. Maar zijn plannen vallen in het water wanneer plotseling zijn halfzus Olivia, het gedoodverfde zwarte schaap van de familie, voor zijn deur staat. In eerste instantie wil Lorenzo niets van Olivia - beeldschoon, brutaal en gevaarlijk – weten, totdat hij zich realiseert dat ze elkaar misschien wel kunnen helpen.

Tegen de achtergrond van het turbulente Italië van vandaag de dag, vertelt *IO e TE (Ik en Jij)* het ontroerende verhaal van een moedige generatie: over jonge mensen die hunkeren naar acceptatie, maar die bang zijn zichzelf te verliezen. Tegelijkertijd is het een universele ode aan de kracht van familieliefde.

In zijn bestseller is Niccolò Ammaniti (*Ik Haal Je Op Ik Neem Je Mee, Zo God Het Wil, Ik Ben Niet Bang*) er opnieuw in geslaagd om met haarscherpe observaties en rake zinnen de kwetsbaarheid van de menselijke conditie te beschrijven. De beroemde Italiaanse regisseur en Oscar-winnaar Bernardo Bertolucci (*Novecento*, *Last Tango in Paris*, *The Last Emperor*, *Little Buddha*, *Il Conformista*) heeft dit subliem vertaald naar een meeslepende en ontroerende film.

IO e TE (Ik en Jij) beleefde z'n wereldpremière op het filmfestival van Cannes 2012 en draait vanaf 31 januari 2013 aanstaande in de Nederlandse filmtheaters. Uitgeverij Lebowski geeft in diezelfde maand de filmeditie van het boek uit.

IO E TE (JIJ EN IK) / 97 minuten/ Italië, 2012/ Italiaans gesproken



IO e TE (Ik en Jij) wordt in Nederland gedistribueerd door ABC/Cinemien.

Beeldmateriaal kan gedownload worden vanaf: www.cinemien.nl/pers of vanaf www.filmdepot.nl.
Voor meer informatie: ABC/ Cinemien, Gideon Querido van Frank, gideon@cinemien.nl

CAST e CREW

Lorenzo
Olivia
Arianna
De grootmoeder
Ferdinando
De psycholoog

Jacopo Olmo Antinori
Tea Falco
Sonia Bergamasco
Veronica Lazar
Tommaso Ragno
Pippo Delbono

director
screenplay

Bernardo Bertolucci
Niccolò Ammaniti, Umberto Contarello,
Francesca Marciano, Bernardo Bertolucci
based on the novel "IO E TE" by Niccolò Ammaniti

cinematography
editing
production design
costumes
music
sound
production manager
line producer
producer

Fabio Cianchetti
Jacopo Quadri
Jean Rabasse
Metka Kosak
Franco Piersanti
Remo Ugolinelli, Alessandro Palmerini
Fulvio Rossi
Olivia Sleiter
Mario Gianani



BERTOLUCCI

Bernardo Bertolucci werd in Parma geboren als zoon van de dichter Attilio Bertolucci. Bertolucci begon als regie-assistent voor Pier Paolo Pasolini, maar maakte al snel zijn eigen film, LA COMMARE SECCA. In 1964 regisseerde hij PRIMA DELLA RIVOLUZIONE, een persoonlijk essay waarin hij het thema van existentiële en politieke ambiguïteit onderzoekt. Dit thema ontwikkelt hij verder in zijn films in de jaren 70. Het controversiële LAST TANGO IN PARIS markeerde het begin van een succesvolle internationale carrière, waarin hij ook de klassiekers NOVECENTO en THE LAST EMPEROR (winnaar van negen Oscars) regisseerde. In de jaren 90 keerde hij terug naar Italië om films te maken. Vanaf 2003 leidde ernstige rugpijn, verschillende operaties en een revalidatieproces er toe dat hij geen enkele film kon afmaken. Elk project - sommige zeer ambitieus met een sterke internationale cast - moest vanwege Bertolucci's gezondheid worden opgeschort. *IO e TE (Ik en Jij)* is Bertolucci's eerste film in tien jaar en zijn eerste Italiaanse film in dertig jaar. Onlangs ontving Bertolucci in Cannes een special Palme d'Or d'Honneur, in Venetië ontving hij een Gouden Leeuw voor zijn hele oeuvre en zowel het British Film Institute in Londen als het MoMa in New York wijdde een retrospectief aan hem.

FILMOGRAFIE

1962 La Commare Secca
1964 Prima della Rivoluzione
1966 La Via del Petrolio (documentaire)
1966 Il Canale (documentaire)
1968 Partner
1969 "Agonia" from omnibus film Amore e Rabbia
1970 Strategia del Ragno
1970 Il Conformista
1971 I Poveri Muoiono Prima/La Salute Malata (documentaire)
1972 Last Tango in Paris
1976 Novecento
1979 Luna
1981 La Tragedia di un Uomo Ridicolo
1984 L'Addio a Enrico Berlinguer (documentaire)
1985 Cartolina dalla Cina (documentaire)
1987 The Last Emperor
1989 "Bologna" episode in omnibus film 12 registi per 12 città
1990 The Sheltering Sky
1993 Little Buddha
1996 Stealing Beauty
1999 Besieged
2003 The Dreamers
2012 Io e Te (Ik en Jij)

JACOPO OLMO ANTINORI

Jacopo Olmo Antinori werd in 1997 in Rome geboren. Hij beleefde zijn theaterdebuut op tienjarige leeftijd in het stuk 'The Winter's Tale' van Shakespeare. Daarna speelde hij in nog twee grote Italiaanse producties. *IO e TE (Ik en Jij)* is zijn eerste film.

Bertolucci over Jacopo: 'Terwijl ik naar hem luisterde, vroeg ik me af of hij echt nog maar 14 jaar was zoals hij zei. Hij stelde zich steeds meer open. Hij was een kind, maar ook een geboren acteur, die opvallend goed was in het begrijpen van mijn regie. Ook al is hij nog maar 14 jaar, ik heb maar weinig acteurs ontmoet die zo professioneel zijn als hij.'



TEA FALCO

Tea Falco werd geboren in Catania, Sicilië. Ze begon op haar dertiende met fotograferen, toen zij van haar moeder een camera cadeau kreeg. Als fotograaf won zij een van de meest prestigieuze moderne kunstprijzen in Italië: de Basilio Cascella Award. Haar foto's zijn in Griekenland, de Verenigde Staten en in heel Italië tentoongesteld. Haar acteercarrière begon in het theater en breidde zich daarna uit naar film. Daarnaast is ze afgestudeerd in de studie communicatiewetenschappen. Olivia in Bertolucci's *IO e TE (Ik en Jij)* is haar eerste hoofdrol.

Bertolucci over Tea: 'De eerste keer dat ik Tea Falco ontmoette, vroeg ik haar: 'Waar denk je aan?' Ze antwoordde: 'Dat het fijn zou zijn om geen meningen te hebben. We zouden nooit ruzie hebben.' Deze uitspraak heb ik ook in de film gebruikt. Ze is echt een heel speciaal meisje.'



BERTOLUCCI:

When my forced immobility became my normality, I thought that my filmmaking days were over. The idea of not doing any more films meant closing one chapter and opening another one, but I didn't know what. It was a struggle for me to swallow the fact that I needed a wheelchair to move about. Little by little I learned the "art" of accepting my condition, and from that moment I knew that it was possible to make films from a different position than usual. Seated rather than standing. Having shot IO E TE I feel I'm back on the run and I'm ready to make another film as soon as possible.

Two years ago Niccolò Ammaniti brought me his novella "Io e Te", hot off the press. It's been 30 years since I made a film in Italian. I longed to hear Italian spoken in a film of mine, with Italian actors and to shoot in Italy. Reading the first few pages of the book, I felt a spark... of a new project... to become inevitably a movie. The novella's storyline had to change somewhat and had to go through several transformations. That's why I wanted Ammaniti next to me in the writing of the script, together with Umberto Contarello and Francesca Marciano. But some of the biggest differences between the novel and the film were not even in the screenplay. They happened during the shoot. It's the magic of cinema.



I was fascinated by the idea of transforming the obvious "claustrophobia" of a small, stuffy basement room into a form of "claustrophilia", the love of confinement in enclosed spaces. In IO E TE, I made sure that this one cellar had a different look in every scene, a basement storage room designed to be transformed by the boy, Lorenzo, and by the lighting. I wanted the space to constantly have a different feeling to it, so that one could see something new as the story progressed.

It took months of research to cast Lorenzo and Olivia. I met with practically every Italian actress of the female protagonist's age, some very famous and others completely unknown. The truth is I liked the idea of finding two new faces, never before seen in cinema.... As for Lorenzo, I couldn't count the number of boys we met. It had been a long time since I had gotten to know adolescents so closely. I wasn't able to imagine the face of Lorenzo. But I had no doubts when I saw the big eyes of Jacopo Olmo, his hair like Robert Smith of The Cure, that little face that made me think a bit of a young Malcolm McDowell, but also, mysteriously of a Pasolini character.

IO E TE is about the longings, disappointments, struggles and dreams of two young people. I guess many of my films have dealt with the youth and their specific emotional issues and states, from the most obvious, like THE DREAMERS, STEALING BEAUTY, but also even films like NOVECENTO, THE LAST EMPEROR, LITTLE BUDDHA. Now that I am over 70 I continue to be intrigued, by youthful characters and by the challenge of capturing their vitality, curiosity. I really saw Jacopo Olmo grow up in front of the camera during the 10 weeks of shooting. Maybe I am a case of arrested development!

I heard that "Ragazzo Solo, Ragazza Sola" for the first time a long time ago, on the radio of my car cruising down Los Angeles streets, without a destination. It was David Bowie singing in Italian and trying to contain his English accent. It was the Italian version of "Space Oddity". He sings "Ground Control to Major Tom, This is Major Tom to Ground Control, etc." In Italian, it becomes: "Tell me lonely boy where are you going because there's so much pain...". The Bowie science-fiction song turns into a romantic Italian song. The Italian lyrics are by Mogol whom I admire very much. He's a great lyricist and the Italian version of the song seems to have been written for that specific scene of IO E TE. In my movies, I always like to have a musical sequence. As the great American tradition of musicals taught us, music creates a unique moment where anything is possible.

I was excited to try out some new technologies that had evolved during my 10-year absence. I had even originally considered shooting IO E TE in 3D. We did several tests in Cinecittà. But the overall process is too slow for me. In my movies every shot gives birth to the next one, and that to the next one... There is no time for the laborious techniques involved in moving the two cameras of the 3D or simply changing the lenses. Maybe in a few years... I then considered shooting the film digitally. But that kind of uncontrollable sharpness was unbearable for me. I had never until then understood how much nostalgia for impressionism is contained in the 35mm so I decided to continue working with the old dear "pellicola".